U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **a) I. G., b) nezl. A. H.,** zast. zákonnou zástupkyní žalobkyní a), obě zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2016, č. j. OAM-28/ZA-ZA11-LE23-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 10. 2017, č. j. 32 Az 39/2016 – 56,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi, advokátu se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **6 365 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se obě žalobkyně (dále také stěžovatelky“) domáhají zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jejich žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o jejich žádostech o udělení mezinárodní ochrany tak, že se jim mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

I. Vymezení věci

[2] Z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatelka a) podala jménem svým a své nezletilé dcery [stěžovatelka b)] dne 13. 1. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V doplnění žádosti a následném pohovoru uvedla, že obě jsou státními občankami Ukrajiny, ukrajinské národnosti, poslední bydliště měly v Rovenské oblasti. Stěžovatelka a) je pravoslavného náboženského vyznání, nebyla nikdy členkou žádné politické stany či organizace. Je rozvedená a má problémy s bývalým manželem. Do České republiky obě přicestovaly autobusem přes Polsko dne 3. 12. 2015, neboť stěžovatelka a) má v tuzemsku matku, která zde žije již 12 let. Uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že by v ČR chtěla žít se svou matkou a pomáhat jí, přičemž na Ukrajině nikoho nemá a nechce se tam vracet do špatných podmínek.

[3] Žalovaný se po nastínění skutkového stavu věci následně v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 - § 14b zákona o azylu. Při svém rozhodování vycházel z výpovědí stěžovatelky a) a informací, které shromáždil v průběhu správního řízení o situaci na Ukrajině, zejména ve vztahu k situaci politické, bezpečnostní a stavu dodržování lidských práv. Po jejich zhodnocení dospěl k závěru, že není dán žádný z důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Snahu o legalizaci pobytu, ekonomickou nouzi a nedostatek sociálního zázemí v zemi původu nelze zákonným důvodům pro udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany podřadit.

[4] Krajský soudu neshledal vadu nedostatečného zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stěžovatelka a) neuvedla žádné relevantní skutečnosti, ze kterých by bylo možné učinit závěr o tom, že ona nebo její dcera byly v zemi původu pronásledovány ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu nebo že by mohly mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, jejichž výčet je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další.

[5] Skutečnosti, že se na Ukrajině nemá kam vrátit a nemá tam žádné ekonomické ani sociální zázemí, nelze podřadit taxativně uvedeným důvodům pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 zákona o azylu.

[6] Při výjezdu ze země původu a návratu do ní neměla stěžovatelka a) žádné potíže se státními orgány, bez problémů získala vízum pro sebe i dceru. Žádost o mezinárodní ochranu nepodala ihned po svém příjezdu do ČR, ale až poté co si s matkou společně „užijí vánoční svátky“. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu krajský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 – 51, v nichž se uvádí, že „[o]*azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.*“ (srov. také rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004 – 50).

[7] Za správné a zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné, krajský soud považoval i neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu. K

udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v posuzovaném případě shledán zákonný podklad, neboť stěžovatelky nejsou rodinnými příslušnicemi azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo § 14 zákona o azylu.

[8] Obdobně nebyly zjištěny žádné důvody zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Mezinárodní ochrana není a nikdy nebyla univerzálním nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo této osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo nehumánní azyl neudělit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60).

[9] Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že rodinná, sociální, ekonomická situace a zdravotní stav stěžovatelek (uvedené skutečnosti zhodnotil na straně 7 napadeného rozhodnutí) nenaplňují důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.

[10] Krajský soud také odkázal na rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, z něhož vyplývá, že: „[S]*mysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

[11] Neshledal žádné skutečnosti, které by žalovaný v rámci své volné úvahy nezhodnotil, či pochybil v takovém rozsahu, že by soud vedly ke zrušení výroku o neudělení humanitárního azylu.

[12] Stěžovatelky nesplnily ani předpoklady pro udělení tzv. doplňkové ochrany § 14a a § 14b zákona o azylu. Pokud jde o bezpečnostní situaci, žalovaný uvedl, že v době rozhodování o jejich žádosti na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož

důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu ke stěžovatelkám za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Konstatoval, že zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě Ukrajiny, ve zbytku země je bezpečnostní situace klidná a stabilní. Vyhodnotil, že stěžovatelky pocházejí ze západní části Ukrajiny, z Rovenské oblasti, která je od těchto dvou oblastí velmi vzdálená a není uvedenými lokálními střety bezprostředně zasažena. Ostatně stěžovatelka a) sama uvedla, že jejich obce se válka netýká, je tam klid, utrpěla pouze ekonomika.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[13] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelky kasační stížností, jejíž důvody podřazují pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[14] Namítají, že žalovaný jejich žádostem o mezinárodní ochranu nevyhověl mimo jiné, proto, že stěžovatelka a) může po svém bývalém manželovi vymáhat vyživovací povinnost soudní cestou. Žalovaný však neuvedl, na jakém právním základě tento závěr učinil, a tím zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[15] Ve spojení se skutečností, že pro nezletilou stěžovatelku b) není možno zajistit dostatečnou obživu v zemi původu, to znamená ohrožení jejího života a zdraví, tedy nárok na humanitární azyl. I v případě existence vyživovací povinnosti otce nezletilé v zemi původu, by stěžovatelka a) musela vydat nemalé náklady na domožení se práva cestou soudní, na což prostředky nemá. S ohledem na výkon práce otce v jiné zemi je zřejmé, že nedojde k faktickému plnění tvrzené vyživovací povinnosti.

[16] Správní orgán v souvislosti s probíhajícím ozbrojeným konfliktem v zemi původu dostatečně nezvážil, že v daném případě se jedná o situaci hodnou zvláštního zřetele, neboť posuzovanými osobami jsou dvě ženy (matka s nezletilou dcerou), tedy osoby zvlášť zranitelné.

[17] Popsanou problematikou se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře ještě nezabýval a kasační stížnost proto přesahuje vlastní zájmy obou stěžovatelek. Závěry správního orgánu o vyživovací povinnosti v jiné zemi je nutno podložit alespoň odkazem na zahraniční právní normu. V opačném případě nemají závěry správního orgánu oporu a jejich rozhodnutí nelze přezkoumat.

[18] Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soud k dalšímu řízení.

[19] K jediné kasační námitce spočívají v nesprávném hodnocení možnosti udělit humanitární azyl, žalovaný ve vyjádření konstatuje, že tvrzení o existenci vyživovací povinnosti otce k nezletilému dítěti nebylo pro napadenou úvahou stěžejní skutečností.

[20] Tvrzení o existenci vyživovací povinnosti v zemi původu vychází nejen z informací správnímu orgánu obecně známých z jeho úřední činnosti, ale také z výpovědi samotné stěžovatelky. Ta při pohovoru na otázku „[ž]*ádala jste o stanovení výživného na dceru u soudu*?“ odpověděla „[n]*e, na soud jsem se neobrátila, i když vím, že nějaké peníze má, které by mi mohl platit. Neobrátila jsem se na soud kvůli tomu, že jsem měla strach, že mi nedá souhlas s vycestováním dcery do zahraničí. Trvalo mi dva roky, než jsem od něj tento souhlas dostala,*

abych mohla s dcerou odjet. Také z toho důvodu bývalý manžel má stále v mém domě popisku. Nejdříve jsem si myslela, že když bude pracovat v Polsku, bude nám finančně pomáhat, a když jsem viděla, že nemá zájem a peníze neplatí, nejdříve jsem ho chtěla odhlásit. Ale pak jsem si to rozmyslela, protože jsem si říkala, že když se k němu budu špatně chovat, tak on mi také bude dělat zle a nemusel by mi vyhovět s tím souhlasem pro vycestování dcery.“

[21] Je tedy zřejmé, že stěžovatelka má nejen o existenci vyživovací povinnosti rodičů k nezletilému dítěti, ale i o existenci dalších rodičovských práv a povinností, poměrně konkrétní povědomí. Za této situace je absurdní správnímu orgánu vytýkat, že svoji úvahu o vyživovací povinnosti otce nezletilé žadatelce neopřel o konkrétní normy ukrajinského právního řádu. Stěžovatelka a) o vyživovací povinnosti otce otevřeně hovoří, avšak ve snaze vyhnout se dalším konfliktům s ním ji neuplatňuje.

[22] Závěr správního orgánu, že je pouze rozhodnutím žadatelky po svém bývalém manželovi tuto povinnost nevymáhat soudní cestou, je tak správným a logickým vyústěním toho, co stěžovatelka a) při pohovoru sama tvrdila.

[23] Soud se neudělením humanitárního azylu zabýval a žádné pochybení neshledal, což podrobně odůvodnil v napadeném rozsudku. Humanitární azyl slouží pro mimořádné situace, například humanitární katastrofu způsobenou ať už lidskými či přírodními faktory. Ani případná neexistence vyživovací povinnosti, ať už se pojí s nedostatkem pracovních příležitostí na Ukrajině či ve spojení s jinými obavami, takovým důvodem není.

[24] Navrhuje kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně jako nedůvodnou zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[25] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatelky jsou zastoupeny advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[26] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[27] V projednávané věci stěžovatelky nepředestřely žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů, a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku nenalezl soud ani z úřední povinnosti z obsahu spisů, resp. ani z popisu skutečnosti samotnou stěžovatelkou a). Veškeré azylově relevantní důvody, a to včetně možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů, pojednal krajský soud v odůvodnění svého rozsudku standardně, přičemž dostatečně ozřejmil, z jakých skutkových okolností vyšel, které právní předpisy aplikoval,

a jaké právní závěry vyvodil. Samotný nesouhlas s názorem soudu, stojící nadto na námitkách uplatněných již v žalobní argumentaci, ještě přijatelnost kasační stížnosti nezakládá. Jak rozhodnutí krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného jsou náležitě odůvodněna.

[28] Dle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o nepřijatelnosti odůvodněno. Přesto soud dále stručně uvede, proč věc stěžovatelek nepřesahuje jejich zájmy natolik, aby se jí soud podrobně věcně zabýval.

[29] Zpochybňuje-li stěžovatelka a) postup žalovaného, resp. krajského soudu, že se nedostatečně zabývaly otázkou neudělení azylu z humanitárního důvodu, nelze s ní souhlasit.

[30] Není pravdou, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí opřel neudělení humanitárního azylu výhradně o skutečnost, že stěžovatelka může vymáhat vyživovací povinnost k nezletilé dceři na bývalém manželovi soudní cestou. Stěžovatelka a) z okrajového tvrzení správního orgánu, dle kterého je pouze jejím rozhodnutím tuto povinnost po bývalém manželovi nevymáhat [navíc vycházejícího zcela z jejích vlastních tvrzení, (srov. protokol o pohovoru ze dne 18. 1. 2016, založený na l. č. 17 správního spisu)] účelově vytváří nosné důvody pro neudělení humanitárního azylu.

[31] V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný jednak poukázal na nenárokový charakter humanitárního azylu (viz také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005 - 48) a více než půl strany textu věnoval podrobnému objasnění skutkové situace stěžovatelek, včetně jejich zdravotního stavu, situaci v zemi původu a rodinných vazeb. Jak z rozhodnutí správních orgánů, tak ze spisového materiálu vyplývá, že nezletilá navíc není odkázána pouze na vyživovací povinnost otce, její matka stěžovatelka a) je zdravá a práce schopná (sama v pohovoru uváděla, že pracovala v Polsku, všechny úvěry splatila), finančně ji pomáhala i matka. Kromě otce nezletilé žije v zemi původu i babička nezletilé (z otcovy strany), která s péči o nezletilou stěžovatelce a) v době její nepřítomnosti také vypomáhala.

[32] Dle konstantní judikatury je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělit, či nikoli; míra volnosti uvážení správního orgánu je limitována zákazem libovůle. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48).

[33] Žádné takové deficity Nejvyšší správní soud nenalezl. Pro udělení humanitárního azylu totiž nejsou ekonomické obtíže v zemi původu vůbec relevantní (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44, rozsudek ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52, rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, nebo rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2005 – 65).

[34] Tvrzení, dle kterého správní orgány, potažmo krajský soud, pominuly, že ozbrojený konflikt na Ukrajině se týká zvlášť zranitelných osob, se míjí se zjištěným skutkovým stavem i rozhodovacími důvody. Je totiž zcela nesporné, že stěžovatelky pocházejí ze západní části Ukrajiny, z Rovenské oblasti, která je od oblastí zasažených ozbrojeným konfliktem velmi vzdálená a není uvedenými lokálními střety bezprostředně zasažena.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Za těchto okolností soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelek, a proto ji ve smyslu § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[37] Stěžovatelkám byl usnesením krajského soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 32 Az 39/2016 - 17, ustanoven zástupcem pro řízení před krajským soudem JUDr. Ing. Jiří Špelda, advokát se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové. Dle § 35 odst. 9, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle první věty téhož ustanovení, ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[38] Ustanovený zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby náleží zástupci stěžovatelek mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. V dané věci se jednalo o zastoupení dvou osob, proto byla odměna za jeden úkon pro jednu osobu původně ve výši 3100 Kč upravena podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu (tzn. snížena o 20 %) a činí tak 2 480 Kč za jeden úkon pro jednu zastupovanou osobu (dikce citovaného ustanovení je jednoznačná v tom, že advokátovi náleží při společných úkonech zastupování více osob odměna za každou takto zastupovanou osobu, celkem tedy 2 x 2480 Kč). Tato odměna se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy zástupci stěžovatelek náleží 5 260 Kč. S ohledem na skutečnost, že JUDr. Ing. Šalda je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), zvyšuje se částka přiznané odměny dle § 35 odst. 9, věty druhé, s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 1105 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce činí 6 365 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu